

Arrest

nr. 202 114 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN EN J. DIBI
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, op 2 mei 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2017 met referentenummer 69556.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIPPENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 16 november 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 maart 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

nationaliteit: Bosnie en Herzegovina

adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.04.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor D., M. (..) werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 20.03.2017 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.3. Op 23 maart 2017 worden de verzoekende partijen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Il est enjoint à Monsieur

De heer

(..)

nationalité/nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen², sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 7 jours de la notification de décision

binnen 7 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivants) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un passeport valable

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten niet in het bezit van een geldig paspoort”

“De mevrouw,

(..)

Nationalité/nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

+ (..) né le 03/10/2007

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que la territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zicht naar toe te begeven,
Dans les 7 jours de la notification de la décision
Binnen 7 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un passeport valable

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"II. Uiteenzetting van het middel

Manifeste appreciatiefout schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikelen 7, 9 ter, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsplicht.

A. Wat betreft de beslissing die de regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter ongegrond verklaart

Ten eerste, verbiedt de wet van 29 juli 1991 niet de motivering per verwijzing. Nochtans, moet de referentiedocument aan bepaalde voorwaarden voldoen, in het bijzonder moet dit document bevestigd of geïntegreerd worden aan de beslissing:

« Considérant que, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif, au sens de l'article 1er, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision; que la motivation d'une décision doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce; que l'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision prise; que la loi du 29 juillet 1991 n'interdit pas la motivation par référence; qu'il est satisfait à son prescrit lorsque l'avis auquel il est fait référence est joint, ou intégré dans l'acte administratif et que les avis auxquels il est référé soient eux-mêmes motivés; » (RvS, arrest n°223.440 van 7 mei 2013, zie ook in deze zin : RvS, arrest n°186.462 van 24 september 2008 ; RvS, arrest n°223.713 van 4 juni 2013,...).

De beslissing is niet wettelijk gemotiveerd in schending met de wet van 29 juli 1991 en het recht op verdediging en op tegenspraak worden geschonden.

Ten tweede, lijdt Meneer D. (...) aan paranoïde schizofrenie en mentale retardatie. Zijn problemen zijn ernstig zoals bevestigd door de arts adviseur. Hij heeft een strikt behandeling (medicamenteus) en opvolging nodig zonder welke het risico voor zijn leven belangrijk is.

In de bestreden beslissing is de ernst van de ziekte niet betwiste : "Uit het voorgelegde medische dossier kan worden afgeleid dat Mr. D. (...) op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze, bij ontstentenis van medicatie, een ernstige risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, maar dat de noodzakelijke medische zorgen en medicatie in Bosnie-Herzegovina beschikbaar en toegankelijk zijn."

Hij concludeerde evenwel dat er geen risico voor zijn leven bestaat rekening houdend met het feit dat de behandeling beschikbaar is (volgens de tegenpartij).

Volgens de rechtspraak van de Raad van State : « L'article 9ter, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 présente deux hypothèses susceptibles de conduire à l'octroi d'une autorisation de séjour pour l'étranger gravement malade (...). Ces deux hypothèses sont les suivantes :

- Soit la maladie est « telle » qu'elle entraîne un risque réel pour la vie ou pour l'intégrité physique de l'étranger demandeur. Implicitement, en ce cas de gravité maximale de la maladie, l'éloignement du

malade vers le pays d'origine ne peut pas même être envisagé, quand bien même un traitement médical y serait théoriquement accessible et adéquat. [...]

- Soit la maladie est « telle » qu'elle entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant pour l'étranger demandeur, « lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne ». Dans ce cas, la maladie, quoique revêtant un certain degré de gravité, n'exclut pas a priori un éloignement vers le pays d'origine, mais il importe de déterminer si, en l'absence de traitement adéquat, c'est-à-dire non soigné, le malade ne court pas, en cas de retour, le risque réel d'y être soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales » (Raad van State, arrest n°229.073, 5 novembre 2014).

In casu, is de beslissing niet adequate gemotiveerd (in tegenstrijdigheid met het artikel 62 van de vreemdelingenwet). Inderdaad, is Meneer D. (...) wel in een situatie waarin zijn ziekte est « telle » qu'elle entraîne un risque réel pour la vie ou pour l'intégrité physique de l'étranger demandeur.

Implicite, en ce cas de gravité maximale de la maladie, l'éloignement du malade vers le pays d'origine ne peut pas même être envisagé, quand bien même un traitement médical y serait théoriquement accessible et adéquat. [...]

Ten derde, in tegenstelling tot wat de verwerende partij verklaart, zijn behandeling en opvolging voor psychologische aandoeningen niet genoeg beschikbaar in Bosnie- Herzegovina.

De informatie waarop de beslissing gebaseerd is zijn algemene en niet recente informatie (2013). Volgens heel recente informatie, is de gezondheidszorgtoestel in erg slecht staat in Bosnie-Herzegovina.

« Le fort endettement du système de santé a abouti à une dégradation des soins. En octobre 2015, le Ministre de la santé de la fédération, Vjekoslav Mandic, a mis en garde contre un effondrement du système de santé. Selon lui, les hôpitaux vont bientôt devoir entreprendre des coupes drastiques des services de traitement pour assurer la survie du système de santé de la fédération dont les dettes s'élèvent actuellement à 170 millions d'euros. Les représentantes et les représentants du système de santé signalent déjà depuis longtemps que le système n'est pas viable à long terme, aussi bien dans la fédération que dans la République serbe de Bosnie, car les dépenses excèdent très largement les recettes. (...) indiquait par contre en février 2016 que les hôpitaux de Bosnie-Herzégovine sont mal équipés et très endettés. Selon elle, les patientes et les patients doivent acheter et payer eux-mêmes aussi bien les bandages, les infusions et les seringues que la plupart des médicaments. 6 Une personne interrogée par Balkan Insight en octobre 2015 et travaillant dans le domaine de la santé à l'est de la Bosnie déplore aussi le mauvais équipement et le manque de matériel de base. Longues attentes pour les traitements médicaux et les résultats des examens dans le secteur de la santé publique. La doctoresse Branka Antic Stauber, médecincheffe et présidente de l'association Snaga Zene à Tuzla, a indiqué le 15 février 2016 qu'il faut patienter longtemps pour recevoir un traitement dans le secteur de la santé publique, de sorte que même des personnes assurées se rabattraient sur des traitements dispensés par le secteur privé, quitte à les payer de leur poche. (...) La corruption qui sévit à tous les niveaux empêche les réformes pour la construction de l'État. Dans son quatrième rapport d'évaluation de février 2016 pour la lutte contre la corruption des parlementaires, des juges et des procureurs, le Groupe d'États contre la corruption du Conseil de l'Europe a relevé ce qui suit: la corruption demeure l'un des problèmes les plus préoccupants en Bosnie-Herzégovine (...) La corruption est très répandue dans le secteur de la santé et les personnes vulnérables sont particulièrement touchées par la dégradation de la qualité des prestations qui en résulte.1»

« The healthcare system in Bosnia's Federation entity will collapse unless the government undertakes urgent reforms, the Federation entity's Minister of Health, Vjekoslav Mandic, has said.(...)» The healthcare system in the Federation owes about 170 million euro in debt, he noted. Healthcare officials have long been warning that the healthcare system in both entities - the Federation and Republika Srpska - is unsustainable in the long term as its running costs far exceed its earnings. This situation has been also reflected in worsening health care, which has led to growing complaints as well as lawsuits against hospitals and, or, doctors.2 »

« Droit légal à l'assurance maladie pour certains groupes de personnes. D'après le bulletin d'information du ZIRF, les personnes actives, les retraitées et les retraités, ainsi que leurs conjoints, les chômeurs, les chômeuses et les membres de leurs familles, les personnes handicapées, les travailleurs et travailleuses agricoles, ainsi que les bénéficiaires de prestations sociales, ont un droit légal à l'assurance maladie. 20 Pour pouvoir en faire usage, les chômeurs et les chômeuses doivent, d'après la doctoresse Branka Antic Stauber, s'être enregistrés au bureau de l'emploi (employment bureau) dans un délai de 30 jours. Cette obligation concerne aussi les personnes de retour, qui ont 30 jours pour s'assurer en cas de maladie. Ça ne leur est toutefois possible que dans la mesure où elles étaient déjà assurées avant leur départ. »

Uit deze informatie blijkt dat de verzoekers een ziekteverzekering kunnen hebben als en alleen als ze een zulke verzekering hadden voor hun vertrek naar België. In casu, is het niet het geval. De motivatie van de tegenpartij volgens dewelke een ziekteverzekering de hele bevolking dekt helemaal niet correct is.

« Traitements gratuits pour certains groupes de personnes et certaines maladies. D'après le bulletin d'information sur les pays du ZIRF, les traitements médicaux sont gratuits après l'enregistrement auprès de l'assurance maladie municipale ou régionale et sur présentation des pièces justificatives pour les groupes de personnes suivants : • Les enfants jusqu'à 15 ans; • Les enfants scolarisés de 16 à 18 ans;

les étudiantes et les étudiants jusqu'à 25 ans; • Les femmes enceintes et les mères d'enfants jusqu'à un an; • Les plus de 65 ans; • Les personnes ayant subi une transplantation d'organe. D'après la même source, les traitements médicaux sont en outre gratuits dans les mêmes conditions pour les maladies suivantes: • La tuberculose ou d'autres maladies épidémiques; • Les handicaps mentaux après examen par une commission d'experts médicaux; • Les maladies traitées par dialyse; • Le diabète après examen par une commission d'experts médicaux; • Les maladies malignes; • Les dystrophies. 4»

Meneer (...) beantwoord niet aan de voorwaarden om toegang tot gratis medische zorg te kunnen genieten.

« Les traitements médicaux ne sont possibles que de façon restreinte en dehors du canton de domicile ou de l'entité résidentielle. Hormis en cas d'urgence, les coûts sont à la charge des particuliers. Selon la doctoresse Branka Antic Stauber, le droit à des soins de santé est étroitement lié au lieu de domicile. 25 Les personnes assurées en cas de maladie peuvent toutefois aussi, d'après le bulletin d'information du ZIRF, se faire traiter en dehors de leur canton ou région de domicile, avec l'autorisation de leur caisse maladie. 26 Mais dans la pratique, ce n'est pas toujours possible, selon les dires de Jasna Jašarević. Et de préciser qu'il est difficile d'avoir accès à des traitements dans un autre canton. Les conditions requises sont, d'après elle, une recommandation médicale et un virement de fonds d'un canton à un autre. 27 Il existe des assurances maladie (privées) facultatives et des traitements dans des cliniques privées, mais ils ne couvrent que certaines prestations et ne sont pas accessibles aux personnes déjà malades. En plus de l'assurance maladie obligatoire, il existe une assurance et une assurance maladie complémentaire, toutes deux facultatives et privées, pour les personnes qui ne perçoivent pas de rente ou de prestations sociales incluant l'assurance maladie. Les coûts mensuels correspondent à environ 5 pour cent du salaire brut de l'assuré, plus 5 dollars américains (4.95 CHF) 28 par mois pour chaque membre de la famille co-assuré. Les coûts des traitements en cliniques privées sont entièrement à la charge des patientes et des patients. 29 Mais dans la pratique, il n'est guère courant, d'après Suad Srna, de se faire assurer en privé contre la maladie. Sans compter qu'il n'y a aucune assurance maladie privée globale, mais seulement des assurances privées du type assurance-vie, en cas de décès, d'invalidité ou de quelques maladies graves. Quoi qu'il en soit, seules les personnes qui ne souffrent pas encore des maladies citées ont accès à ce genre d'assurances. 5»

Meneer D. (...) moet zorgen zijn hele leven nemen. In tegenstrijdigheid met de beslissing van de tegenpartij, is het onmogelijk voor zijn vrouw en zijn gezin alle kosten van zijn zorgen te dragen. "Le revenu mensuel moyen par habitant en Bosnie- Herzégovine s'élève à 388 \$, soit 4 650 \$ par habitant et par an. 6» «

Le chômage massif et le sentiment d'abandon ont eu raison de la patience des Bosniaques : écoeurés par une bureaucratie pléthorique, ils hurlent leur colère. 7»

Er bestaat helemaal geen zekerheid dat Mevrouw D. (...) een job zal vinden rekening houdend met de slechte situatie van de arbeidsmarkt.

Gezien deze informatie, is het onwaarschijnlijk dat Meneer D. (...) van noodzakelijk behandeling en opvolging in zijn land van herkomst kan profiteren. De verwerende partij heeft een manifeste appreciatiefout gedaan.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Volgens het arrest van de Raad van State n°221.475 van 22 november 2012 « Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen » (RvS, arrest n°221.475 van 22 november 2012, zie ook: RvV, arrest n°166 256 van 21 april 2016).

Dit hoofdbeginsel schrijft aan de verwerende partij voor een werkelijke verplichting: de verwerende partij moet een grondig onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen.

In casu, is de motivatie betreffende de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging volledig gestereotypeerd en abstract. Bijgevolg, heeft de verwerende partij een manifeste fout gedaan en miskent het artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht.

B. Wat betreft de beslissing om het grondgebied te verlaten

Volgens het artikel 74/13: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Volgens de terugkeerrichtlijn: "De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven" (Overwegende 6).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).

Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichte.

In casu, is het wel het geval : de tegenpartij heeft geen rekening houden met andere factoren, met name de gezondheid van Meneer Dubri, het belang van hun dochter en hun familieleden in België.

Bovendien blijkt uit de parlementaire werzamenheden van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van vreemdelingen, betreffen het artikel 7 van deze wet : « l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH » (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17).

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. Partant, l'argumentation susmentionnée est inopérante dans la mesure où la partie défenderesse ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi » (RvV n°132.278 van 28 oktober 2014) «

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Doch volgens de Grote Kamer kan het begrip wel omschreven worden als het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, § 95-96). Het EHRM benadrukt dat artikel 8 het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59) (R.v.V. n°138.595 van 16 februari 2015.)"

In casu, heeft de wederpartij helemaal geen rekening met het artikel 8 EVRM gehouden.

De verzoeker verwijst naar een arrest van Uw Raad: n° 144.094 van 24 april 2015: de beslissing werd vernietigd omdat de tegenpartij geen rekening met de situatie van de verzoekers heeft gehouden. In casu, is het hetzelfde geval: uit de beslissing blijkt niet dat de verwerend heeft rekening met de situatie van de verzoeker gehouden. De verzoekers verblijven al meer dan 8 jaar op het grondgebied. Meneer (...) lijdt aan verschillend zware medische problemen gekend door de wederpartij. De familie heeft een sociale leven opgebouwd in België, hebben familieleden en Irman gaat naar school.

De gezondheidstoestand van Meneer (...) wordt niet betwist door verwerende partij. In huidige verzoekschrift, verwijst verzoeker tevens naar zijn aanvraag 9ter die zich in het administratief dossier bevindt en dat aantoont dat verzoeker de nodige behandeling voor zijn ziekte niet in Kosovo zou kunnen krijgen.

Een terugkeer zou automatisch een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. Bijgevolg, schendt verwerende partij artikel 3 EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet door te beslissen dat Meneer D. (...) geen medische behandeling in België mag blijven volgen en zo geen adequate verzorging zal verkrijgen wat een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit.

De beslissing is niet wettelijk gemotiveerd, de verwerende partij maakt een manifeste fout en miskent artikelen 3 en 8 EVRM, de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de terugkeerrichtlijn.“

2.2. De motieven van de eerste bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor eerste verzoekende partij werden aangevoerd heeft onderzocht en daarop concludeerde dat er medisch gezien geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland omdat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de eerste bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van het advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht. Hun kritiek dat de eerste bestreden beslissing niet wettelijk gemotiveerd zou zijn en dat daarom hun rechten van verdediging geschonden zijn kan gelet op voorgaande niet worden aangenomen.

De Raad stelt verder vast dat ook de tweede en derde bestreden beslissing een motivering in rechte en in feite bevatten.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Het medisch advies van de arts-adviseur van 20 maart 2017 in hoofde van eerste verzoekende partij vermeldt het volgende:

"NAAM: (...) (R.R.: xxxxxxxxxxxx}

Mannelijk

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

geboren te Odžak op 01.01.1985

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door Mr. D. M. (...) in het kader van zijn aan vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.11.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- SMG d.d. 24/08/2015 van Dr. Valérie Lannutti, psychiater
- Medisch verslag d.d. 05/05/2015 van Dr. V. Lannutti
- Medisch verslag d.d. 28/09/2015 van Dr. V. Lannutti: hospitalisatie van 21/09/2015 tot 28/01/2015

Uit de medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 32-jarige man met een diagnose van paranoïde schizofrenie ten gevolge van een jeugdtrauma (PTSS: posttraumatische stress-stoornis wordt pas op het hospitalisatieverslag d.d. 28/09/2015 vermeld) en een lichte mentale retardatie.

Mr. D. (...) wordt psychiatrisch opgevolgd en medicamenteus behandeld met haloperidol (Hafdol), venlafaxine (Efexor) en risperidon (Risperdal). Van 21/09/2015 tot 28/01/2015 werd hij gehospitaliseerd voor een psychische decompensatie en op puntstelling van zijn medicatie. Psycho-educatie liet een mate van adaptatie aan het gezinsleven toe.

Bespreking:

Paranoïde schizofrenie is een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. D. (...) bij ontstentenis van een adequate medicamenteuze behandeling.

De PTSS, die pas laat in de opvolging van Mr. D. (...) vermeld wordt en waarvan het oorzakelijke trauma en de symptomatologie, die zou moeten leiden tot deze complexe diagnose, niet beschreven wordt in de voorgelegde stukken, wordt ook niet psychotherapeutisch behandeld {noch medicamenteus} en is geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling zou zijn in Bosnië-Herzegovina of het land van verblijf. De observatie van Dr. Lannutti dat de behandeling van Mr. D. (...) niet zou mogen plaatsvinden in zijn land van herkomst, wordt in de voorgelegde medische stukken niet gestaafd door medische argumenten. Het feit dat Mr. D. (...) in Bosnië-Herzegovina in zijn eigen taal behandeld zou kunnen worden, kan in zijn geval van lichte mentale retardatie alleen maar een voordeel zijn om zijn psycho-educatie verder te zetten door hulpverleners die vertrouwd zijn met zijn cultuur en geschiedenis.

Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg: Uit de voorgelegde medische stukken blijkt geen tegenindicatie tot reizen en ook geen nood aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van opvolging in het land van herkomst/terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is1:

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer 'BMA 8498

Aanvraag MedCOI met het unieke referentienummer BMA 7749

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat er in Bosnië-Herzegovina zowel ambulante psychiatrische en psychologische opvolging aanwezig is, alsook crisisopvang bij psychische decompensatie en dat hospitalisatie ook mogelijk is. De medicatie die Mr. D. (...) nodig heeft is beschikbaar.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Er bestaat een universele ziekteverzekering die de hele bevolking dekt. Mensen die van sociale uitkeringen afhankelijk zijn en hun familie zijn ook gedekt door de ziekteverzekering. De staat betaalt voor hen de bijdragen. De gezondheidszorg is niet helemaal gratis. Patiënten moeten een klein deel van de kosten betalen. Hoeveel hangt af van de specifieke behandeling. De mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van doorverwijzing. De zorgen zijn gratis voor mensen die een sociale bijstandsuitkering ontvangen. De zorgen zijn ook in elk geval gratis voor patiënten met een geestelijke aandoening.

De partner van verzoeker, D. A. (..), legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, indien zij er alsnog niet in zou slagen een inkomen te verwerven, kunnen zij nog altijd een beroep doen op bijstand. Er is een sociale bijstandsuitkering voor personen die niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen of niet over de minimale financiële middelen beschikken om in de basisbehoeften te voorzien. Terugkeerders die zich in zo een situatie bevinden kunnen hier ook op rekenen. Families krijgen kindergeld.³ In het verzoekschrift haalt de advocaat van betrokkene aan dat zijn zussen verzoekers financieel ondersteunen. Niets belet hen deze steun (tijdelijk) verder te zetten wanneer verzoekers terug in het land van herkomst verblijven.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan worden afgeleid dat Mr. D. (..) op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze, bij ontstentenis van medicatie, een ernstig risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, maar dat de noodzakelijke medische zorgen en medicatie in Bosnië-Herzegovina beschikbaar en toegankelijk zijn.

Vanuit medisch standpunt kan ik dan ook besluiten dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling van Mr. D.(..), gezien deze behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst.

Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina."

2.5. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat deze getoetst heeft aan de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en geoordeeld heeft dat er in casu noch sprake is van een ernstig risico voor het leven of de fysieke integriteit, noch sprake van een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling aangezien de benodigde medische zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn. Het gratuite betoog van verzoekende partijen dat uit het advies niet blijkt dat getoetst werd aan beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan hoegenaamd niet gevolgd worden.

2.6. Verzoekende partijen menen dat de medische zorgen niet voldoende beschikbaar zijn in het herkomstland omdat de gehanteerde informatie te algemeen en niet recent genoeg is.

2.7. Zoals de arts-adviseur evenwel in zijn advies vaststelt, wordt de eerste verzoekende partij thans behandeld met haloperidol (haldol), venlafaxine (efexor) en risperidon (risperdal). Verder blijkt uit de voorgelegde medische attesten dat eerste verzoekende partij maandelijks psychiatrisch wordt opgevolgd en dat zij éénmaal gehospitaliseerd werd van 21 september 2015 tot 28 januari 2015 wegens psychiatrische decompensatie. De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies vast dat zowel de benodigde medicatie als de benodigde ambulante psychiatrische en psychologische opvolging, crisisopvang bij psychische decompensatie en hospitalisatie beschikbaar is in het herkomstland. De door de arts-adviseur gehanteerde bronnen, zijnde MedCOI BMA 8498 van 31 augustus 2016 en BMA 7749 van 5 februari 2016 stellen inderdaad dat zowel ambulante als residentiële psychiatrische zorgen, psychiatrische opname alsook psychologische zorgen beschikbaar zijn en dat haloperidol, venlafaxine en risperidon onder de vorm van paliperidone, olanzapine en clozapine beschikbaar zijn. Verzoekende partijen slagen er met hun bloot betoog niet in aan te tonen dat deze informatie gedateerd is en dat uit deze informatie niet blijkt dat de benodigde medische zorgen voldoende beschikbaar zijn.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich met hun kritiek eerder richten tegen de vaststelling dat de benodigde medische zorgen toegankelijk zijn in het herkomstland.

In het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat deze verschillende pistes aanreikt waaruit blijkt dat eerste verzoekende partij toegang heeft tot de benodigde medische zorgen in het herkomstland. De arts-adviseur wijst er op dat:

1. Er een universele ziekteverzekering bestaat die de hele bevolking dekt. Het is wel zo dat patiënten een klein deel van de medische kosten moeten betalen waarbij het bedrag afhangt van het soort

behandeling. De zorgen zijn wel gratis voor mensen die leven van een sociale bijstandsuitkering. Verder zijn de zorgen sowieso gratis voor patiënten met een geestelijke aandoening.

2. De partner van de eerste verzoekende partij kan ook via arbeid financieel bijdragen. Zoniet kan er beroep gedaan worden op een sociale bijstandsuitkering. Dit geldt ook voor terugkeerders. Verder krijgen families ook kindergeld.

3. De zussen van eerste verzoekende partij kunnen vanuit België eerste verzoekende partij ook verder (tijdelijk) ondersteunen in het herkomstland.

4. Verzoekende partijen kunnen daarnaast ook beroep doen op IOM voor de terugkeer dat hen ter plaatse ook kan helpen bij reïntegratie.

De Raad stelt vast dat deze bevindingen van de arts-adviseur stroken met de door hem gehanteerde informatie, terug te vinden in het administratief dossier.

De citaten die de verzoekende partijen opgenomen hebben in het verzoekschrift kunnen aan deze bevindingen geen afbreuk doen. Immers wordt er in deze citaten op uiterst algemene wijze gewag gemaakt van het feit dat de medische sector kampt met schulden, dat de ziekenhuizen slecht uitgerust zijn en dat patiënten soms zelf moeten betalen voor bepaalde medische zorgen, alsook dat er soms lang moet gewacht worden op behandeling en dat er sprake is van corruptie.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist evenwel slechts dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komen en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De door verweerder aangestelde arts-adviseur dient bijgevolg niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De Raad merkt op dat de arts-adviseur vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is. De arts-adviseur heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, duidelijk uiteengezet dat verzoekende partij kan reizen en in het herkomstland kan beschikken over de nodige medicatie en een opvolging door artsen met de vereiste specialisaties. Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen. De citaten waarnaar de verzoekende partijen verwijzen zijn te algemeen en zeggen niets specifiek over de door eerste verzoekende partij benodigde medische zorgen om afbreuk te kunnen doen aan de bevindingen van de arts-adviseur.

Verder heeft de arts-adviseur erop gewezen dat zelfs indien eerste verzoekende partij zou moeten betalen voor de benodigde medische zorgen, zij via de sociale bijstandsuitkering, haar partner of haar familie of een combinatie van voorgaanden kan instaan voor de eventuele kosten van haar behandeling.

Het blote betoog van verzoekende partijen voorts dat zij voor hun vertrek zich nooit hebben aangesloten bij de ziekteverzekering zodat zij er geen recht op hebben, kan niet overtuigen. Daarenboven wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij eveneens beroep kan doen op de sociale bijstandsuitkering of financiële hulp via haar familie om de eventuele medische kosten te dekken. Verder blijkt uit de geciteerde bronnen dat bevestigd wordt dat de medische zorgen voor "*les handicaps mentaux*" gratis zijn. Nu blijkt dat eerste verzoekende partij een geestelijke aandoening heeft, kan in redelijkheid gesteld worden dat uit de gehanteerde bronnen blijkt dat zij recht heeft op gratis zorgen. De Raad ziet niet in op grond waarvan de verzoekende partijen afleiden dat eerste verzoekende partij niet beantwoordt aan de voorwaarden om gratis toegang te krijgen tot de benodigde medische zorgen.

Het voorts blote betoog dat het onmogelijk is voor haar vrouw en haar gezin om alle medische kosten te dragen kan evenmin overtuigen. Immers slagen verzoekende partijen er vooreerst niet in aan te tonen dat zij zullen moeten betalen voor de medische kosten en zelfs indien dit wel zo is, dat deze kosten dermate hoog zullen zijn dat dit niet gedragen kan worden door de echtgenote, eventueel met financiële hulp van de familie in België. Waar zij nog betogen dat de werkloosheidsgraad in het herkomstland hoog is, wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat uit de door de arts-adviseur gehanteerde informatie blijkt dat de cijfers dienaangaande niet helemaal accuraat zijn omdat vele mensen die tewerkgesteld zijn in de privésector geregistreerd staan als werkloos (IOM Country Fact Sheet Bosnia and Herzegovina, oktober 2013, p. 8), de arts-adviseur erop gewezen heeft dat verzoekende partijen zich kunnen wenden tot IOM die hen kan bijstaan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. De Raad benadrukt dat de vrouw van eerste verzoekende partij niet arbeidsongeschikt is, dat zij pas eind 2009 naar België is gekomen en aldus meer dan twintig jaar in het herkomstland heeft gewoond alvorens naar België te komen zodat mag aangenomen worden dat zij vertrouwd is met de leefomgeving in het herkomstland en er gezien haar jonge leeftijd redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat zij in staat moet zijn om via arbeid een inkomen te verwerven, eventueel met behulp van IOM. Zelfs indien het vinden van

inkomensgenererende activiteiten in het herkomstland enige tijd in beslag zou nemen, dan nog blijkt niet dat de familie in België de eerste verzoekende partij in het herkomstland financieel niet tijdelijk kan ondersteunen.

2.9. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het administratief dossier bevindt zich een document opgemaakt op 23 maart 2017 stellende:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. Gezins- en familieleven: De beslissing geldt voor het hele gezin/ de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: uit het medisch advies dd. 20.03.2017 blijkt geen onmogelijkheid tot reizen.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Verzoekende partijen tonen verder ook niet aan op welke wijze de tweede en derde bestreden beslissing afbreuk doet aan het hoger belang van hun kind. In zoverre zij erop wijzen dat hun kind naar school gaat in België tonen zij niet aan dat het kind niet naar school kan gaan in het herkomstland. De Raad verwijst dienaangaande naar de afgewezen humanitaire regularisatieaanvraag van 18 augustus 2015 in het administratief dossier waar de verwerende partij al is ingegaan op het schoolgaan van het kind en dit niet aanvaard heeft als omstandigheid die verzoekende partijen verhindert terug te keren naar het herkomstland. Daarnaast moet worden gesteld dat de medische situatie van eerste verzoekende partij onderzocht werd alvorens een verwijderingsbeslissing werd genomen. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken hebben verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat de medische situatie van eerste verzoekende partij een terugkeer naar het herkomstland verhindert aangezien duidelijk blijkt dat de benodigde medische zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn. Verder blijkt niet dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderzoek naar het privéleven van de verzoekende partijen impliceert. Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekende partijen voorts de schending opwerpen van artikel 8 EVRM wijst de Raad erop dat het ganse gezin het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten zodat de bestreden beslissingen geen scheiding teweeg brengen tussen verzoekende partijen en er aldus geen sprake kan zijn van een schending van het gezinsleven. Voor zover verzoekende partijen betogen dat zij een familieleven hebben met in België verblijvende familie, wijst de Raad erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen op volwassen leeftijd naar België zijn gekomen eind 2009 en dat zij volgens het stuk *“composition de menage”* dat zich in het administratief dossier bevindt, ingetrokken zijn bij een zus in Verviers die reeds sinds 1996 in Verviers verblijft. Er blijkt aldus op grond van deze gegevens dat verzoekende partijen in staat waren voor hun komst naar België zelfstandig te leven in het herkomstland, minstens wordt niet aangetoond dat zij aldaar afhankelijk waren van de in België verblijvende familieleden. Verder dient vastgesteld dat het gegeven dat een meerderjarige samenwoont met een verwant familielid, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (cfr. EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, § 32). Er blijkt daarnaast ook niet dat er enige afhankelijkheid bestaat ten opzichte

van de in België verblijvende familieleden in kader van mantelzorg (zie advies van de arts-adviseur). Er blijkt evenmin dat verzoekende partijen niet zelfstandig als gezin zouden kunnen functioneren in het herkomstland bij terugkeer. Zoals de arts-adviseur ook heeft opgemerkt kunnen de in België verblijvende familieleden indien dit nodig zou blijken verzoekende partijen tijdelijk financieel ondersteunen vanuit België. De Raad oordeelt dat uit het geheel van de in het administratief dossier aanwezige elementen niet blijkt dat er sprake is van banden die anders zijn dan de normale affectieve banden. In casu is er geen sprake van een financiële, materiële, fysieke of emotionele afhankelijkheid van de verzoekende partijen ten aanzien van de in België verblijvende familieleden, in die mate dat deze familieleden zich verplicht zouden zien hen te volgen naar het herkomstland om voor hen te zorgen.

Wat betreft het voorgehouden privéleven dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partijen slechts verwijzen naar hun verblijf van acht jaar op het grondgebied, maar nalaten concrete gegevens aan te brengen waaruit het bestaan van een beschermenswaardig privéleven blijkt. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekende partijen een beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied hebben opgebouwd, dan nog moet erop gewezen worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, reeds oordeelde dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Wat de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “uitzonderlijke gevallen” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen” zoals bedoeld in de zaak N. v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat het in casu gaat om een aandoening die in het herkomstland kan behandeld worden en dat deze behandeling ook toegankelijk is voor eerste verzoekende partij. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

2.12. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een medisch attest neer van 29 september 2017. De Raad wijst er evenwel op dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissingen en de verwerende partij hier dan ook geen rekening mee kon houden. De Raad benadrukt immers dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift of later worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde

onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het ter terechtzitting neergelegde medisch attest van 29 september 2017 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.13. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gelet op de bespreking hoger maken de verzoekende partijen geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER